

STANSTEDISSA

Loppukesällä 2008 laitoin ”yläkertaan” hiljaisen pyynnön saada vahvistusta sisäiseen kysymykseeni: olenko valmis lähtemään seuraavana kesänä ensivisiitille Arthur Findlay Collegeen. Syksyn aikana ei tapahtunut mitään asiaa edistävää. Joulun jälkeen vaihdoin työpaikkani tietokoneen näyttörüutuun kuvan Stansted Hallin Sanctuarysta. Temppu oli tehokas. Jo helmikuun alussa pyyntöni oli saavuttanut tarpeelliset tahot, sillä eräänä aamuna avatessani konettani asia oli täysin selvä: ensi kesänä lähtisin Stanstediin. Ihmettelin vain, miksi en ollut ilmoittautunut jo aikaisemmin.

Innostukseni oli valtava. Lentolippujen lisäksi tilasin välittömästi **Stella Uptonilta** luennan henkisytyeni tasosta ja mahdollisista vahvuuksistani. Luenta oli mielestäni huikea, enhän ollut aikaisemmin nähnyt ensimmäistäkään luentaa, joten vertailukohdetta ei ollut. Kävin lisäksi koko kevään ihanan **Marja Suomen** piirissä, joten nostetta piisasi.

Epäilyksestä oivallukseen

Sitten tuli kesäloma ja kaikki turvalliset arkirutiinit loppuivat. Joka aamuiset hiljentymiset ja keskustelut itseni kanssa olivat vain haikea muisto.

Kesän edetessä lievä pakokauhu jo maksetusta kurssista alkoi nousta hikipisaroina otsalle. Ajatukseni täytti pelko, osaanko mitään ja minkä kurssin valitsen Stanstedissa.

Tiesin, että nyt olisi viimeinen hetki muistutella mieleen asioita, joita piirissä käsiteltiin, kuunnella henkisesti kohottavaa musiikkia, meditoida ja puhdistella

chakroja. Mitään näistä en kuitenkaan saanut tehdyksi.

Kaiken lisäksi minut valtasi viikonmittainen uupumus. Aamuisin oli tuskaista nousta sängystä, ja päivän aikana tumpuista ei tipahdellut työpöydälle minikäänlaisia saannoksia. Päätin levätä kotona pari päivää keräten voimia. Vielä sängynpohjallakin mietin, että kuinka ihminen voikaan olla tyhjä. Ja silloin se tuli – oivallus. Tyhjä, aivan, niinhän sen täytyykin olla. Ei minun tarvitsekaan osata mitään. Paras tapa ottaa vastaan uusia asioita on olla tyhjä, vailla mitään vanhaa tietoa rasitteena, avoimena kaikelle uudelle, mitä eteen tulee.

Miettiessäni minulle sopivaa kurssia ajattelin transsiparannusta, siinä kun saa olla vain oma tyhjä itsensä. Tästä oivalluksesta alkoi nousu ja helpottunut odotus kohti Suomi-viikkoa. Maadoitin itseni vielä oikein kunnolla kuuntelemalla viikon verran Deep Purplea, niin että naapuritkin saivat osansa. Nyt olin valmis läh-

temään ensivisiitille Arthur Findlay Collegeen ja kohti uusia seikkailuja.

Luottavaisin mielin pakkasin laukkuuni muistiinpanovälineet, lenkkitosut ja yöpuvun. Avoin mieli, tarkat muistiinpanot, raitis ilma ja kunnan yöunet takaisivat onnistuneen opintomatkan. Varmuutta matkaan antoi vielä Stella Uptonin luenta. Tunsin, että minua viritettiin huippukuntoon tärkeää koulutusta varten.

Heti ensimmäisenä päivänä meillä oli mahdollisuus varata yksityisistuntoja kursseja vetäneiltä medioilta. Valitsin **Su Woodin** aurakuvauksen, joka tehtiin ennen ensimmäistäkään pienryhmäkokoontumista. Kuva kertoi aivan samaa kuin Stellan luenta. Se jos mikä oli omiaan vahvistamaan entisestään tunnetta, että olin oikeaan aikaan oikeassa paikassa.

Passiivisuus parantajan hyve

Olin siis opiskelemissa parannuksen välittämistä muuntuneessa tietoisuudentilassa **Steven Uptonin** ohjauksessa.

Muuntunut tietoisuudentila, transsi, vahvistaa yhteyttä henkimaailmaan, koska silloin oma mieli on saatettu pois toiminnasta. Tällöin henkimaailma voi paremmin toimia, kun meedion ajatukset eivät häiritse eivätkä yritä vaikuttaa parantamiseen. Tilaa voisi verrata autossa olevaan Speed Control -toimintoon. Siinä joku muu vastaa auton vauhdista, sinä olet vain kyydissä ja annat mennä.

Steven Upton kuvasi selkeästi, mitä osapuolia tarvitaan ja mitkä ovat kunkin osapuolen tehtävät parannustapahtumassa. Jos yksikin osapuoli puuttuu tai ei toimi, on tapahtuma mahdoton toteuttaa. Tarvitaan ”mekaanikko”, ”työkalut” ja ”auto”. Parantajaopas on mekaanikko, joka käyttää meediota työkalunaan korjatessaan autoa eli potilasta.

Tämän esimerkin avulla on helppo ymmärtää meedion rooli: olla kylmä, tunteeton väline. Edellinen voi kuulostaa pahalta, mutta jatkaakseni Stevenin ajatuksia, sukulaiset tuntevat myötätuntoa, ei parantajameedio.

Päästäkseen transsiin meedion tulee luottaa henkimaailmaan ja uskoa itseensä. Pitää hyväksyä itsensä kaikkine puutteineen ja iän tuomine lisäominaisuuksiineen ja uskoa pystyvänsä mihin vain. Pitää luottaa, että henkimaailma työskentelee kanssasi. Näin voi unohtaa täysin ympäröivän maailman, päästää irti ja antaa energian virrata omalla painollaan. Jos uskoa ja luottamusta puuttuu, voi niitä lisätä kiittämällä henkimaailmaa voimasta, uskosta, varmuudesta, luottamuksesta, ikään kuin niitä jo olisi.

Parannusta muuntuneessa tietoisuudentilassa välittävän meedion vastuu on siinä, että hän harjoittaa itsensä niin hyväksi kanavaksi, että henkimaailma pystyy työskentelemään hänen kauttaan.

Meedion vastuu ei yllä siihen, saako potilas apua, siitä vastaa yksinomaan henkimaailma. Mutta jos meedion kanavat eivät ole auki eikä hän saa yhteyttä henkimaailmaan, on meedio vastuuntunnon sanoessaan välittävänsä parannusta henkimaailmasta – puhumattakaan, että hän sanoisi itse parantavansa.

Yksi ihmisen perustarpeista on saada auttaa. Innostuksissaan jotkut auttavat itsensä hengiltä. Motivaatio toisen ihmisen auttamiseen parannuksen välittäjänä on, että toista voi auttaa uupumatta itse, luopumatta mistään. Tällöin molemmat hyötyvät. Omituinen mutta tässä tapauksessa ainoa toimiva yhtälö.

Parannuksen välittäminen ei ole lahja, vaan taito, jota voi kehittää. Näin ollen se on mahdollista meille kaikille.

Kurssilta kipinää kasvuun arjessa

Opintoviikko Arthur Findlay Collegessa rytmittyi sopivasti: aamuisin virkistävä juoksulenkki, päivällä tarkat muistiinpanot ja yöllä ansaitut unet. Stansted Hall tarjosi myös oivan mahdollisuuden toteuttaa avointa ja kokonaisvaltaista itsensä huoltamista; kun käy välillä kirkossa ja välillä kapakassa, pysyy elämässä tasapainossa. Kun elää sopusoinnussa itsensä, toisten ihmisten ja koko luomakunnan kanssa, ihminen pysyy terveenä.

Opiskelu on kuin parannustapahtuma, joka kestää vain lyhyen hetken, mutta jonka vaikutukset jatkuvat vielä pitkään. Itsensä kehittäminen ei siis lopu koskaan, kun muistaa katsoa maailmaa avoimin, mutta samalla kriittisin silmin. Kaikkea ei pidä hyväksyä ja omaksua, vaan seuloa joukosta ne asiat ja menetelmät, jotka tulevat ja kehittävät omaa ajatusmaailmaa. Pitää kuunnella itseään, eikä tehdä asioita vastoin omia ihanteitaan. Niitä voi toki tarpeen tullen aina muuttaa, sillä onnellisuus piilee muuttumisessa, ei saavuttamisessa.

Matka on pitkä ja evästä tarvitaan, joten tässä muutama siemen istutettavaksi elämän pellolle.

Teksti ja kuvat *Heini Kiander-Husari*